De geschiedenis van Keutje die niet wilde school gaan

Fredericus Hendrikus van Leent

bron
Fredericus Hendrikus van Leent, *De geschiedenis van Keutje die niet wilde school gaan*. P. Kluitman, Alkmaar 1887

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/leen016gesc01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

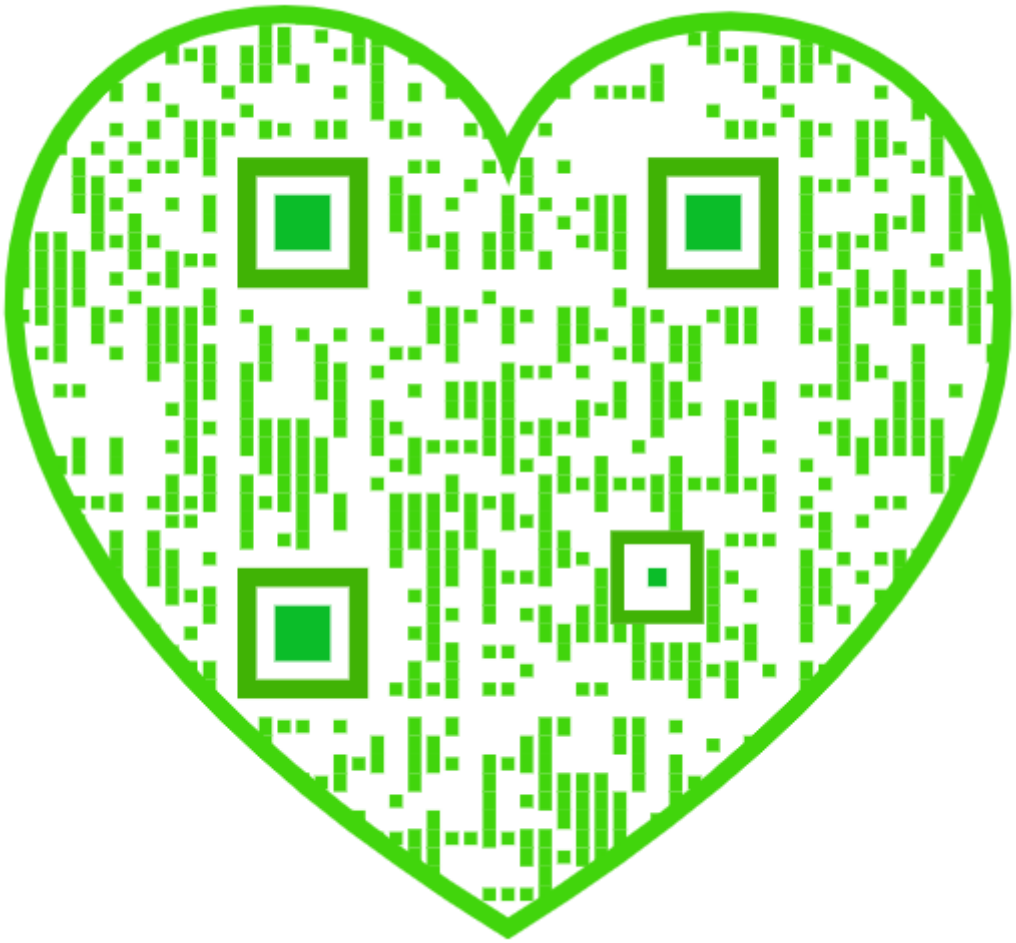

[De geschiedenis van Keutje die niet naar school wilde gaan]

Het was een fraaie zomerdag
Toen Keutje nog te luieren lag,
Hij hoort de klok al n e g e n slaan,
Het uurtje om naar school te gaan;

Maar Keutje zei: ik doe het niet,
Want loopen baart mij veel verdriet.
Wil men met gindschen kruierswagen
Mij zoo 't behoort naar school toe dragen,
Dan zal ik opstaan met pleizier,
Maar anders blijf ik rustig hier.

Maar 't wagentje riep: dank je vrind,
Ik ben tot dragen niet gezind.

Men roept de stok met gouden knop,
En zegt: gij luiaard, staat eens op,
En wil den kruierswagen slaan,
Want Keutje wil naar school niet gaan,
Als hij hem niet daarheen wil dragen;
Wij komen dus uw bijstand vragen.

Maar ook de stok zei wakker: Neen,
En wees ze naar het vuurtje heen.

Kom vuurtje, brandt eens lustig op,
En grijpt den stok met gouden knop;
Want Keutje wil naar school niet gaan,
En stokje wil geen wagen slaan,
Die liever niets doet, dan te kruien -
't Zijn beide vriendjes van de luien.

Het vuurtje zegt met schalkschen blik:
't Is waar, een wakker vuur ben ik;
Maar wil de stok geen wagen slaan,
Wel laat ze daar dan rustig staan,
Of ga naar 't water dat gij vindt,
Om u te helpen, beste vrind.

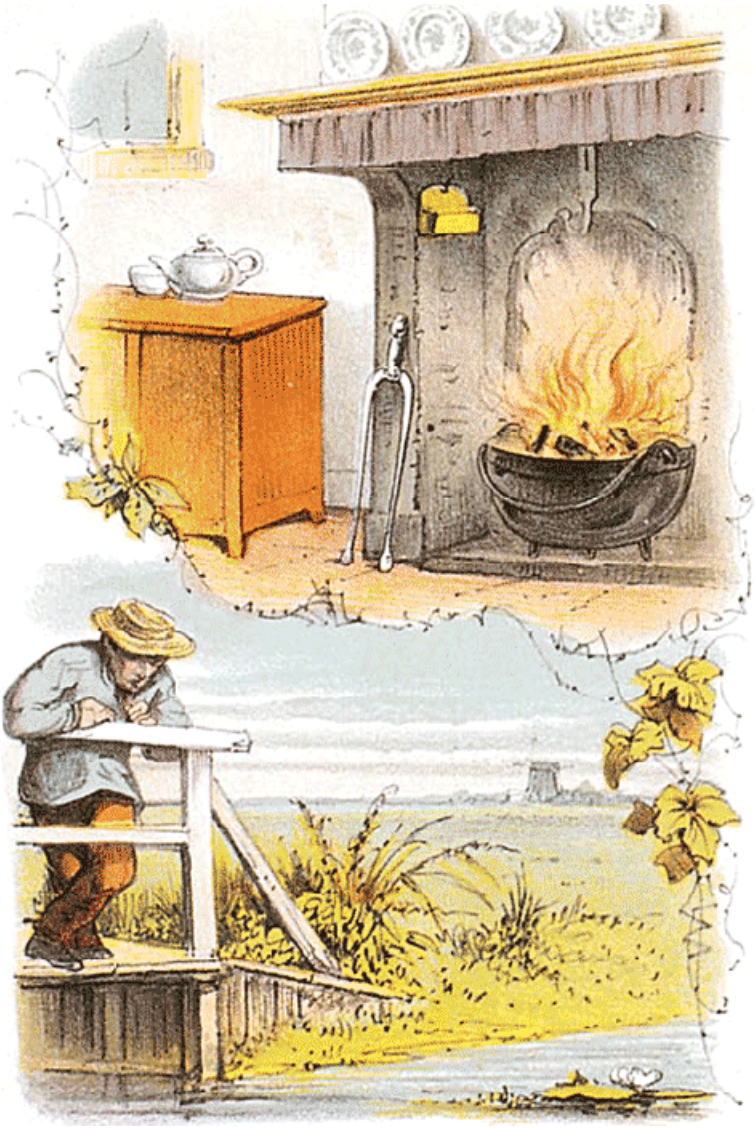

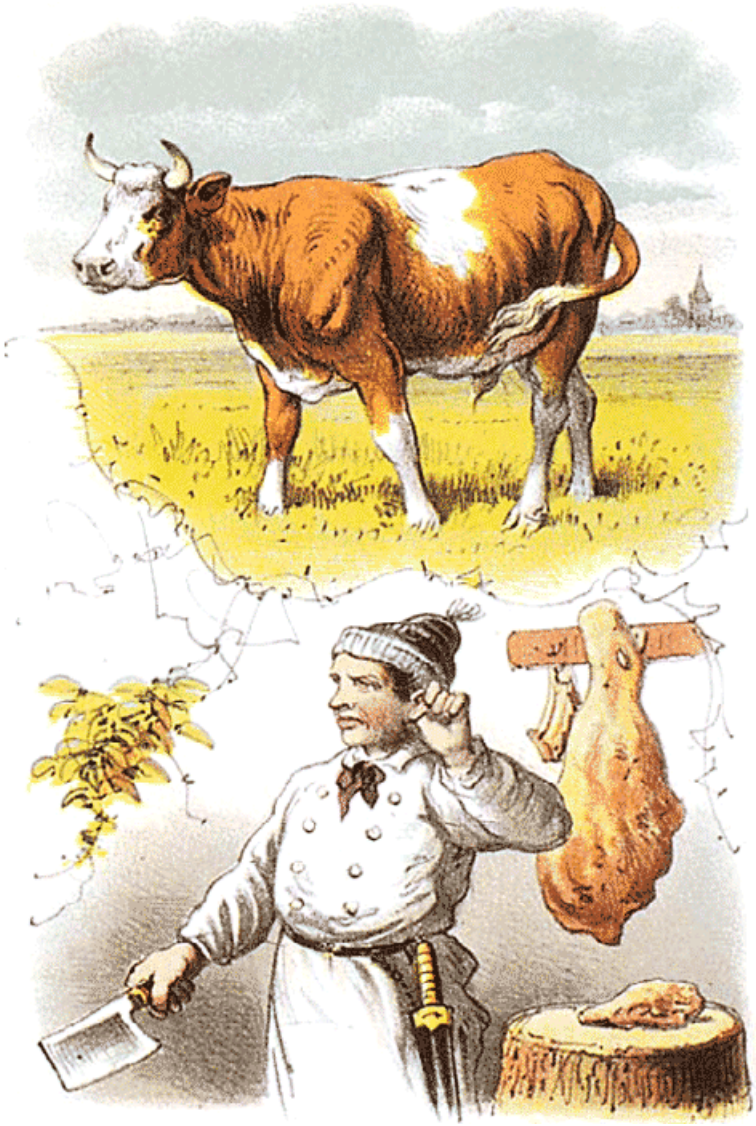

Daarop ging men recht vlug ter been,
Naar gindsche sloot bij 't weiland heen,
En klaagde hem 't geval intusschen.
Men roept en smeekt met kracht en klem:
Kom water, kom, en straft gij hem -
Gij moet het stoute vuurtje blusschen....
Maar 't water riep: kom laat mij los,
En ga daar ginter naar den os.

Maar och, de os werd boos en gram,
En zei, toen men hem storen kwam:
Ik drink geen water uit de sloot,
Omdat het u geen bijstand boodt,
En 't brandend vuur niet heeft geblust.
Ik zeg je, laat ze saam met rust,
Wil ook den stok maar laten staan,
Als hij de wagen niet wil slaan,
Wat geef je om zoo'n vadsig beest?
Een luiaard straft zich zelv' het meest.
Ook ik word met den lag al trager,
Dus, zoek je troost maar bij den slager.

De slager was een dapper man,
Hij sprak: als ik je helpen kan,
Dan hebt gij langer niet te wachten.
Ik zal den tragen os wel slachten;
Het water straf ik ook met-een,
En 't vuurtje doof ik kort en kleen,
En ook den stok met gouden knop,
Dien geef ik wakker van: sla-op.
En 'k dwing den luien kruierswagen,
Het Keutje fluks naar school te dragen.

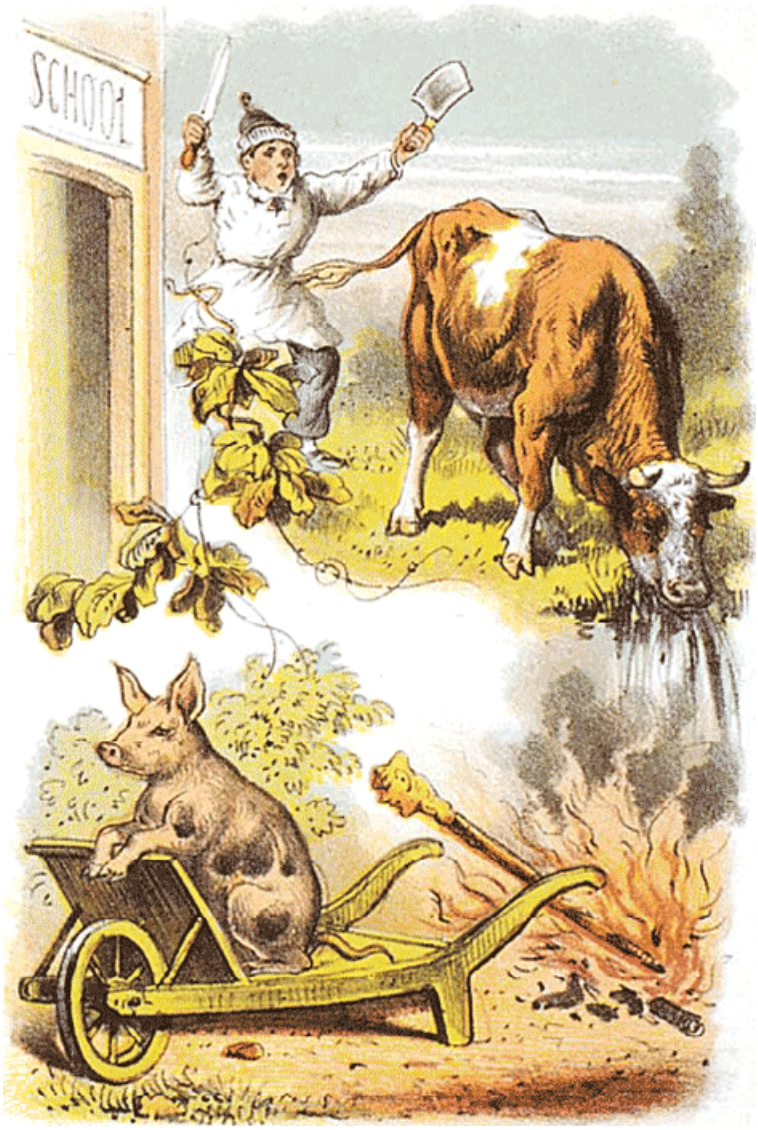
SCHOOL

En wat de slager sprak, gebeurde.
Of os en vuur en water treurde
En stok en wagen droevig ziet
Dat deert den dappren slager niet.

Knor, knor, riep Keutje onder 't dragen,
'k Vraag nooit geen hulp meer aan een wagen,
En mag de klok weer negen slaan,
Dan zal ik zoet naar school toe gaan.

De slager lachte van pleizier,
En dacht: wat doe ik langer hier,
'k Wil aan de schooldeur liefst niet waken.
Hij gaat naar huis en zet zich neer,
At eerst een appel - toen een peer,
En bleef dien dag aan 't noten kraken.

Klaas de Zandman.

De Zandman sloop al vroeg in huis,
Die kleine schalksche guit;
Hij zet zich aan den haard ter neêr
En lacht de kleintjes uit.

Hij sluipt onzichtbaar nader bij,
En voor de kleine 't weet:
Strooit hij Klaasvaak in 't kinderoog,
En heeft de slaap hem beet.

Nu vallen fluks de oogjes toe,
En 't hoofdje buigt zich neer;
De kleine voetjes worden moe
En alles doet hem zeer.

Naar bed! naar bed! roept moeder nu,
En Klaas de Zandman lacht:
Hij volgt de kleine tot aan 't bed,
En kust hem goedennacht.

Luilak.

Sliep uit! Sliep uit!
't Zonnetje is al opgegaan,
En Jo is nog niet opgestaan.
Sliep uit! Sliep uit!
Jo, die wil nog slapen gaan.

Misgeraden kleine Jo,
't Zonnetje dat je ziet
Roept je uit den hoogen toe:
Luiaards groeien niet.
Sliep uit! kleine guit!
Wrijf de slaap je oogjes uit,
't Zonnetje, heeft je al gekust
En laat je niet met rust.

Kijk maar eens naar buiten Jo,
Alles juicht van pret
De kippen zijn al lang van stok
En gij ligt nog te bed.
Sliep uit! Sliep uit!
Wie heeft het ooit gehoord;
De luilak keert zich nog eens om,
En slaapt maar rustig voort.